

Børne Blad

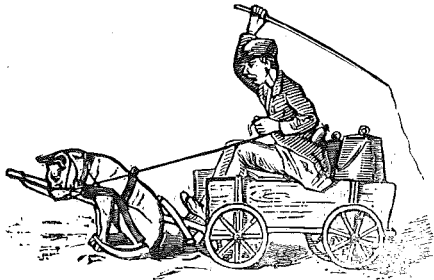

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

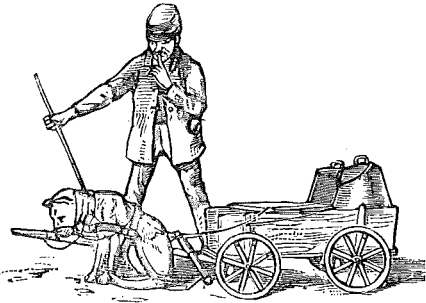
Nr. 33.

17de august 1890.

16de aarg.

1

4

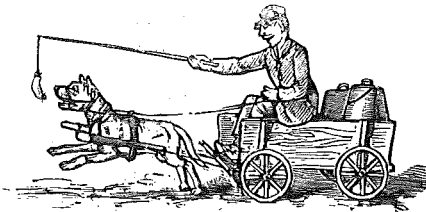
2

5

3

6

Raad for uraad eller den opfindsomme hr. Nils.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. levers det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Raad for uraad.

eller

den opfindsomme hr. Nils.

(Med billede.)

Nr.

Nils vender hjem med tomme spand
Dg i lommen en pølse, som beilig skal smage,
Hans tænder løber gaukse i vand,
Men endnu han har lang vei tilbage.

Da vil ikke hunden længere gaa.
Han skjælder og haardt med piffen den dænger,
Men kan ei et skridt af flekken den faa;
Den vred blot knurre og viser tænder.

Han ærgerlig styrter fra vognen op:
„Ja jeg skal dig lære at drage,
Din dovne, lade, stygge Pøsejop!“
Men hunden idag ingen lærdom vil tage.

Ei bedre det nytter, da gutten vred
Bag vognen iler og styrer paa,
Hans Pøsejop fremdeles ei vil afsted,
Hvor høist forbitret han end moune staa.

Hr. Nils, den stakkelt, nu raadvildt staa,
Han ved en stund ei ud eller ind;
Da pludselig han en tanke faar,
En heldig ide ham falder ind.

Han pølsen tager af lommen op
Dg holder for næsen paa laden hund.
„Mon den ei godt stulde smage, Pøsejop?“
Ja det var noget for sulsten mund!

Til svøben han binder den pølse fast,
Dg rolig sig sætter i vognen op.
Nu pludselig Pøsejop faar svare hast
Dg styrter afsted i fuld gallop.

En moders fortælling.

A, Wilhelm, du ved ikke, hvor liden grund du har til at være gnaven. Du er ret en tosset gut; men hvis du nu vil være snild og staa rolig her hos mig, saa vil jeg fortælle dig en historie.”

Saaledes talte fru King til sin lille gut, som vendte ryggen til hende og stod og saa ud af vinduet, medens moderen, som endnu var svag efter en lang sygdom, laa paa sofaen og søgte at kalde ham hen til sig. Solen strømmede gennem træernes grønne løv ind ad det aabne vindue; i haven udenfor summede bierne, og sommerfuglene slagrede omkring blomsterne; luften var opfyldt med vellugt, og alt saa straalende og fornøjeligt ud; men Wilhelm var ikke fornøjet. Han vilde have været ud at ride paa sin lille pony; men hans far havde sagt, at han maatte vente, indtil han havde tid til at ride med, saa var han bleven hidstg og uartig og havde ruffet sin lille søster; da hans mor hørte det, havde hun ladet ham kalde ind i dagligstuen, og der stod han nu og surmulede.

Han svarede ikke paa sin moders kjærlige tiltale; men efterhaanden nærmede han sig sofaen mere og mere, og tilsidst stod han ved siden af sin mor med nedslagne øine og saa ud, som om han skammede sig dygtig. Hans mor tog den lille haand og holdt den fast i sin; det var, som om det sagte tryk talte endnu kjærligere til ham end ordene; thi lidt efter lidt oplaredes hans ansigt, og om den nylig saa kause, truttende mund brød der et smil frem.

„Vil du fortælle mig en historie, mor?“
Wilhelm holdt umaadelig af historier og mente, at ingen fortalte dem saa godt som hans mor.

„Ja, hør nu efter; saa skal jeg fortælle: I en stor by boede der engang for mange aar siden en mor med sin søn; moderen var

enke, og denne søn var hendes eneste barn. Han var en smuk, kraftig gut paa omtrent 14 aar, og hun var rigtig stolt af ham. Han var visergut i en stor boghandel og fortjente omtrent 3 dollars om ugen; moderen var flink til at vaske og stryge, saa de kunde have det ret hyggeligt i hjemmet, og om de end var fattige, var de dog lykkelige. Jakob, saaledes hed gutten, holdt nok af leg og morskab, men han holdt dog endnu mere af sin mor, og hun elskede ham saa høit, saa høit, og pleiede at sige, at der ikke var en gut i den hele verden, som var saa god og flink som hendes Jakob.

En dag, da Jakob bragte pakker i byen og vilde dreie om et hjørne, mødte han en tungt læsset arbejdsvogn; kuffen var drukken og hjørte uforfvarlig hurtig, og stakkels Jakob blev reben omkuld og kjørt over. Da han blev løftet op, saa man, at han var kommen slemt til skade. Han havde om morgenen forladt sit hjem, fuld af liv og lystighed, og tre timer efter blev han bragt bevidstløs hjem til sin forfættede mor.

I mange, mange dage laa den stakkels Jakob i sin seng. Han var meget taalmodig, og da han kom saa vidt, at han kunde kjende sin mors bekymrede ansigt, søgte han at trøste hende saa godt, han kunde.

„Græd ikke, mor; jeg bliver snart rask og saa bliver alting godt igjen.“

Men dagene gik, og Jakob blev endnu bestandig ikke rask. Det var en smuk sommerdag, da solen skinnede, og alt saa yndigt og lyst ud, at Jakob ængstelig spurgte sin mor, naar han kunde komme op igjen og begynde sin gjerning i boghandelen. Hun vendte sit hoved bort og svarede ikke paa hans spørgsmaal.

„Mor, mor, sig det! Hvad siger doktoren? Tror han ikke, at jeg snart kan komme op?“

Men hun gav endnu bestandig intet svar, og med undtagelse af en eller anden fjern lyd fra gaden var der saa stille i

værelset, at man kunde have hørt en knappenaal falde. Saa blev der bantet paa døren, og lægen traadte ind. „Naa, Jakob, hvorledes har du det i dag, min gut?“

„Dr. doktor, jeg har netop spurgt mor, naar jeg igjen bliver rask, og hun vil ikke svare mig. Sig mig det, jeg beder Dem.“

Lægen saa bedrøvet paa ham.

„Jakob“, svarede han langsomt, „kan du taale at saa sandheden at vide?“

„Sandheden“, gjentog gutten og stirrede paa lægen, idet en ubestemt angst fik hans blod til at isne.

„Jeg mener, om du kan bære en tung tilskikkelse, som Gud maasse vil paalægge dig?“

„Dr. doktor, De mener dog vel ikke . . . nei, De kan ikke mene, at jeg aldrig skulde blive rask igjen?“

„Min stakkels gut, du kan nok blive bedre, men du vil aldrig komme tilbage til boghandelen; jeg er bange for, at du aldrig mere vil komme til at løbe eller gaa. Kan du forstaa mig?“

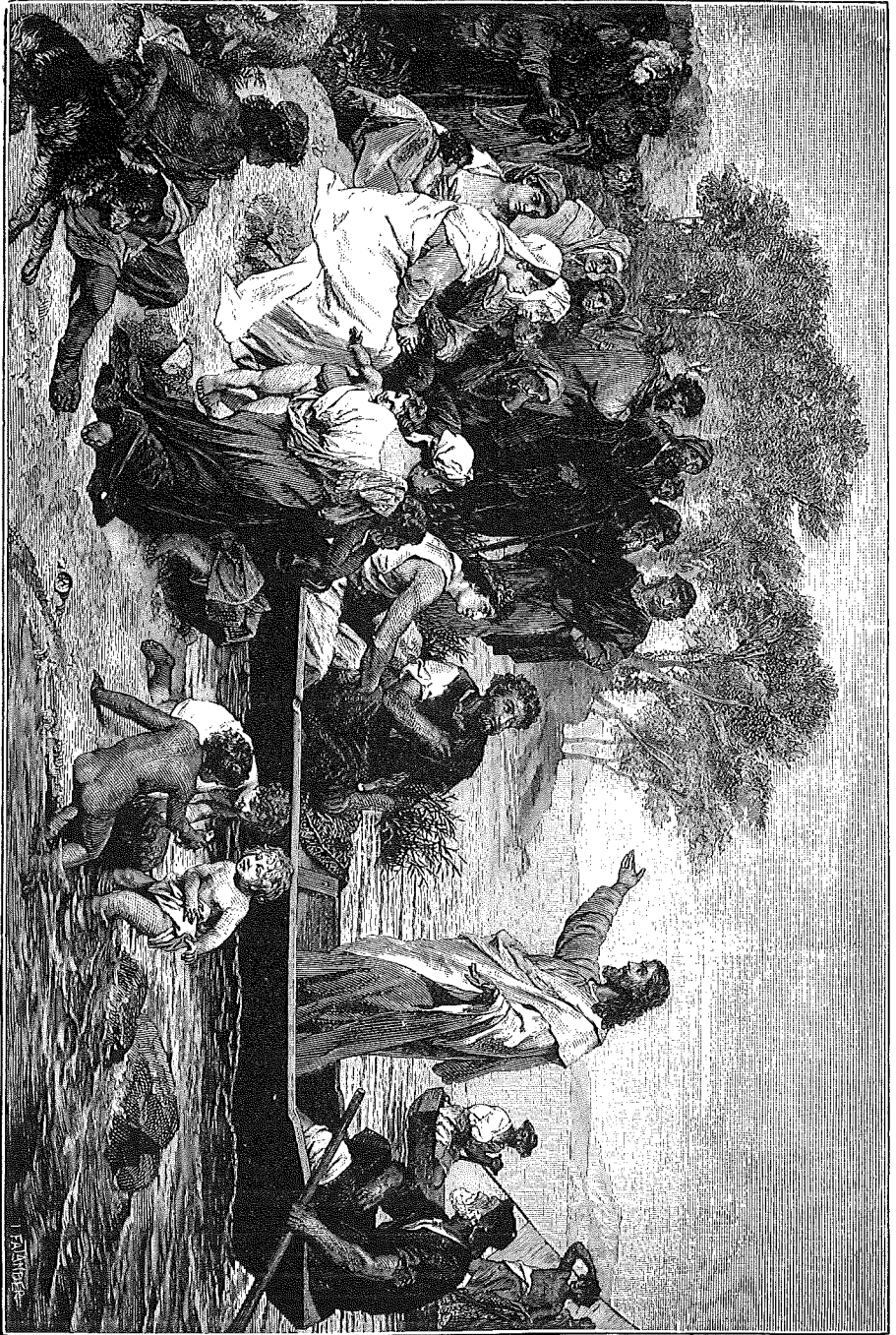
„Ja, jeg forstaa det . . . Mor, hørte du det?“ Jakob var dødbleg og snappede efter veiret. Hans mor traadte hen til sengen og kysede ham, medens hun med en voldsom anstrengelse holdt de brændende taarer tilbage, som vilde bryde frem.

„Mor, det er ikke sandt! Sig, at det ikke er sandt!“ og gutten brast i en angstfuld hulken.

„Min stakkels gut, det er ryggraden, som er beskadiget“, svarede lægen. „Du kan nok blive fri for smerter, men jeg frygter for, at du aldrig ret vil kunne staa paa dine ben.“ Og med mange venlige og deltagende ord til enken og hendes søn forlod lægen dem.

(Sluttes.)

Da man i oldtiden spurgte Diogenes, hvilke dyrs bid var de farligste, svarede han: „Dersom du mener vilde dyr, saa er bagvasseren det farligste; dersom du mener tamme dyr, smigrerens.“

En morgen ved Genfærct fo.

Bed vandposten.

Glem ei, hvad kvinden fortalte om manden, som gjælden betalte.

For nogen tid siden tilbragte en kristen kvinde en sommer ved havkanten. Hun pleiede at gaa omkring og besøge hytterne der i egnen. I en af disse hytter traf hun en næsten idiotisk gut, som hed Martin. Han kunde ikke engang bogstaverne og forstod saagodtsom ingenting. Hun sølte interesse for ham, besøgte ham ofte i hans hjem og gik med ham i marken og paa stranden for at lære ham noget om Gud, om Himmelen og om hans egen sjæl.

Forinden sommeren var tilende, opdagede hun, at den stakkels gut havde lært at forstaa, at han var en synder, og hun saa, at han var meget bedrøvet derover. Hun forstod, at den eneste maade, hun kunde trøste ham, var at tale med ham om Jesus, som kom for at frelse sit folk fra deres synder.

Men hvorledes skulde den tosfede gut kunne fatte disse ting? Hun besluttede dog at forsøge. Hun tog ham en dag venlig ved haanden og sagde til ham: „Min stakkels gut, jeg ved du er en synder. Disse synder er din gjæld til Gud. Naar man er skyldig og ikke kan betale, bliver man kastet i fængsel derfor. Gud har ogsaa et fængsel, som kaldes helvedet. Men omend du ikke kan betale denne gjæld, behøver du derfor ikke at komme i fængslet; thi Gud elsker dig og vil ikke, du skal komme did. Gud har en kjær søn, som heder Jesus, som han har sendt hid fra himmelen for at betale din gjæld og fri dig fra at komme i fængslet. Han gjorde dette ved at lide og dø paa korset for dig. Og saaledes har denne Jesus betalt al din gjæld, og du behøver ikke at komme i fængslet.“

Martin lyttede med stirrende øine og aabne øren, medens damen talte og sagde derpaa meget alvorlig: „Sig mig det om igjen! sig mig det om igjen!“ Hun gjentog

hvad hun havde sagt. Hun fortalte gang efter gang den gamle fortælling om Jesus og hans Kjærlighed; hun talte enfoldig og langsomt, forat han skulde fatte det. Og Gud hjalp ham ved den Helligaand at forstaa det. Han saa og forstod Jesu store Kjærlighed i at dø for hans synder. Dette borttog al frygt, hans sorg blev forvandlet til glæde, og hans arme, angstfulde hjerte blev trøstet. For en tid syntes han at glemme alt andet uden Gud og hans store Kjærlighed i Kristus Jesus. En dag, da hans gode veninde talte med ham om Jesus, syntes hans hjerte at være fuldt af glæde, og idet han sprang op, løftede han sine hænder mod himmelen og raabte: „Martin takker Gud og den manden, som betalte gjælden.“ Fra den stund tabte Martin aldrig den glæde, han fandt i Jesus, sin frelser. Ikke længe efter blev han syg og døde; og de sidste ord, man hørte ham tale, var: „Du mand, som betalte gjælden, kom og hent Martin til dig, der hvor du bor.“

Jesus ved Genesareths sø.

(Med billede.)

Genesareths sø har været vidne til saa mange høitidelige stunder af Jesu og hans disciples liv. Her var det saaledes, at Jesus stillede de stormfulde bølger, dengang de frygtssomme disciple styrkede hen til sin sovende mester og raabte: „Herre, frels os, vi forgaar.“ Her var det, at Jesus kom vandrende paa søen, og hvor Peder vilde møde ham, men frygtagtig begyndte at synke og i sidste øieblik grebes af Jesu reddende haand. Ved dens kredder er det, at Jesus staar ombord paa en baad og taler lignelsen om sædemanden og andre lignelser til de tæt forsamlede folkeskarer, og at den fjære frelser efter sin opstandelse har hint bekjendte møde med den lille discipelsflokk, dengang han rettede til Peder det

tilvørsfulde, tre gange gjentagne spørgsmaal:
„Simon, Jonas søn, elsker du mig?“

Mere end en gang har han visseelig som paa billedet idag samlet en andægtig tilhørerflok ved en stille bugt af søen og talt til dem det livsens ord, som var mægtigt til at frelse deres sjæle, og som gribende lød fra hans mund, saa man maatte be- kjende, at som han havde endnu ingen talt. Han indbyder saa hjærlig skarerne til at komme til hans aabne frelserarme, til at modtage den frelse, han har at bringe. Men ogsaa den dag idag lyder hans hjærlige raab, hans indbydende kald til menne- skenes børn og ikke mindst til eder, I unge. Hør dog paa ham, at I engang kan komme til at se ham ansigt til ansigt hist i de him- melske boliger, der hvor Gud skal aftørre hver taare af vore øine, og hvor døden ikke skal være mere, ei heller sorg, ei heller strig, ei heller pine skal være mere.

Ordsprog, tankesprog og rimspog.

Forstaar du ikke ordsproget ret,
saa bed ved de ældre forklare dig det.

- Faa er som far, ingen som mor.
Bedre er det, at barn græder, end gammel mand.
Den, som har glastag paa sit eget hus, skal ikke kaste stene paa andres.
Den dovne dreng og den varme seng vil nødig skilles.
Den friske fattes meget, den syge kun et.
Den gamle skal dø; den unge kan dø.
Den slaar ikke døren haardt i, som har sin næse imellem.
Den, som har skoene paa, ved bedst, hvor den trykker.
Den, som kjøber, hvad han ikke behøver, maa tidt sælge, hvad han ikke kan undvære.
Den, som lader sig lokke til at stjæle, skal lade sig nøde til at hænges.
Den, som lurer, hører tidt sin egen stemme.

Et og andet.

Religionsundervisning i skolen. En kjøbmand i Philadelphia havde grundet en skole og i sit testament bestemt, at der i denne ikke maatte blive meddelt undervisning i religion. Men trods dette hæver der sig indenfor anstaltens grænser en stadselig kirke, hvis klokke hver søndag lyder med kraftige slag. I alle skoleklasser bruges ogsaa bibe- len flittigere end i andre skoler. Hvorledes kan dog dette rime sig med kjøbmandens testament? Jo, sagen forholder sig saaledes: Medens testator udelukkede religionen fra undervisningen, bestemte han samtidig, at der skulde meddeles undervisning af den bedste og fuldkomneste sedelære. Der blev nu strid om, hvilken bog der svarede til dette krav; sagen blev bragt ind for retten og gav anledning til en af de mest berømte retsfager her i Amerika. Fra domstol til domstol blev sagen appelleret, indtil endelig de Forenede Staters høiestret fastslog den dom, at bibelen er den bedste og fuldkom- neste sedelære, som er os bekjendt. Paa grund heraf blev bibelen indført i kjøbman- dens skole og er den dag idag i brug der.

Hvor langt er du kommen? En liden gut blev ved et husbesøg af presten venlig spurgt: „Hvor langt kan du i din bog, min lille gut?“ Paa en ensfoldig, ukunstlet maade svarede den lille: „Jeg er ikke kommen læn- gere end til det stykke: Men efter sin barm- hjertighed haver han frelst os.“ — „Ja, min lille ven“, svarede presten, „jeg er heller ikke kommen længere.“ Kjære læser, hvor langt er du kommen?

Vær tilfreds med den tugtelse, Gud lægger paa dig, og tal ham for hans naade, at intet værre skal vederfares dig.

Paa grund af papirets forsinkelse undervejs kommer „Børnebladet“ for sent ud denne gang. Vi har dog truffet foranstaltning til, at dette ikke skal gjentage sig, og vi haaber, at bladet i fremtiden skal komme ud paa punktlig.

Hvad keiseren ikke kunde.

Engang var der en keiser, som herskede over et stort, stort land, og alt, hvad han vilde, maatte ske. Naar han sagde til sit folk: „I dag er det min fødselsdag, og derfor skal ingen arbejde, men alle gaa i kirke,“ saa maatte det adlydes, og hele landet maatte betragte dagen som en helligdag.

Naar han endvidere sagde: „Hvert eneste voksent menneske, som lever i mit land, skal betale 10 kroner, forat jeg kan føre krig,“ saa maatte befalingen efterkommes, og alle, som ikke havde rede penge, maatte ud med andre af sine eiendele.

Keiseren havde en hær paa 100,000 mand. Naar keiseren befalede: „Imorgen tidlig skal alle disse soldater paradere for mig,“ saa blev hans ord straks adlydt. Naar da keiseren kom ridende og kommanderede „høire om!“ saa dreiede alle hundrede tusend mand sig om til høire. Og hvis han kommanderede „venstre om!“ dreiede alle sig til venstre. Naabte han „marsch!“ satte hundrede tusend mand sig i bevægelse i den retning, som keiseren ønskede.

Engang fik keiseren lyst til at begynde krig, og alle hans hundrede tusend soldater maatte rykke ind i et fremmed land. Her mødte de fienden; han havde mange hundrede kanoner og begyndte at skyde forfærdelig paa keiserens soldater. Disse vidste, at mange af dem vilde blive skudte ihjel; men alligevel vovede de ikke andet end at marschere mod kanonerne, fordi keiseren havde befalet det.

Denne keiser var altsaa saare, saare mægtig. Men han var ogsaa stolt og sagde ofte: „Jeg er den mægtigste mand i hele verden.“

Disse ord hørte en gammel feltprest, og han blev bedrøvet over at høre keiseren tale saaledes. Derfor sagde den gamle feltprest til keiseren: „Min keiser! Vis en gammel mand en naade, og gaa et par skridt med mig.“

Keiseren gik med ham, høist forundret over, hvad vel dette skulde betynde. Men den

gamle feltprest førte keiseren hen til en liden bælt og sagde: „Keiser, det vilde se saa smukt ud, om der svømmede en liden fisk i denne bælt. Befal derfor, at der skal komme en fisk der, den behøver ikke at være større end en knappenaal.“

Da saa keiseren paa den gamle og sagde: „Ven, det kan jeg ikke.“

Derpaa førte den gamle feltprest keiseren hen til et bladløst træ og sagde: „Det er saa sørgeligt at se dette træ staa der saa bart og nøgent; befal, keiser, at der skal komme blade paa det.“

Keiseren saa atter paa den gamle og sagde: „Ven, det kan jeg ikke!“

Til sidst førte den vise feltprest keiseren hen til en gut og sagde: „Keiser, denne gut har lyst til at øve sig i stenkastning; men som du ser, findes der ikke en eneste sten her paa stedet; giv derfor befaling, saa at der kan skabes en sten; den behøver ikke at være større end ti sandkorn.“

Keiseren blev en stund staaende taus og saa paa feltpresten. Men derpaa sagde han: „Ven, nu ved jeg, hvad det var, som du vilde sige mig. Jeg mente, at jeg var den mægtigste i verden, men han, som har skabt fiskene i vandet, bladene paa træerne og stenene, er mægtigere end mig. Han er almægtig, og ham maa keiseren tilbede.“

Billedgaade.

Opløsn. paa den geogr. Gaade i Nr. 36.

- Norge. Øskar. 1. Niger.
2. Døssa.
3. Rostock.
4. Ganges.
5. Ebro.